

BLIXT BLIXT BLIXT

En pjäs av
Julia Ahndoril

Personer:

Emma (23)

David (27)

Sonia (17)

Sonia spelas av samma skådespelare som Emma och David.

1.

Davids lägenhet. Spartanskt inredd, men ovanför sängen finns det en komplicerad ljusrigg. David plockar isär sin kamera. Blåser på objektivet. Någonting verkar ha hakat upp sig. error-meddelande på skärmen. Till slut smäller den av, högljutt. Han pillar med inställningarna, ändrar någonting.

Efter en stund kommer Emma in genom ytterdörren med en champagneflaska i famnen. Hon har gråtit, men försöker att inte visa det. Hon trampar av sig skorna. Plötsligt börjar hennes telefon ringa, högljutt. Emma letar igenom sina fickor frenetiskt utan att hitta den.

DAVID

(ropar)

Emma!

Paus. Emma hittar telefonen. Sätter den på ljudlöst.

EMMA

Ja.

DAVID

Kom hit!

Emma går in i badrummet och tvättar händerna, ser på sig själv i spegeln.

DAVID

Kolla!

DAVID

Den funkar nu.

EMMA

Vad?

David vänder sig och tar en bild av Emma. Hon blir bländad av blixten.

EMMA

Fuck ...!

DAVID

Förlåt.

(paus)

Trodde jag skulle behöva köpa en ny.

EMMA

Vaddå, har du pengar till det?

Bilden kommer ut från polaroidkameran och David försöker täcka den så gått det går med filter så att den inte blir skadad av ljuset. Han vänder sig och ser nu på Emmas ansikte ordentligt.

EMMA

(räcker över flaskan.)

Jag ville bara ge dig nåt ... du vet, som ett grattis.

DAVID

Har du gråtit?

Emma rycker på axlarna.

EMMA

Svängde förbi mamma, hon ville ge dig en chokladask, och så hamnade jag och Sonia i ett ... det var egentligen ingenting, du vet att jag gråter för allt.

DAVID

Vad handlade det om?

EMMA

Ja, vem vet ... ska jag öppna den nu eller vill du vänta?

DAVID

Vi kan vänta ... eller vafan, öppna den. Här, jag kan göra det.

David börjar öppna flaskan, Emma väjer undan, håller för ansiktet.

EMMA

Rikta uppåt. David, den kommer komma i mitt öga.

DAVID

Jag har koll. Titta.

David öppnar flaskan utan problem, Emma rycker ändå till. Han håller upp i två glas.

EMMA

Min mamma kände en som fick en sån kork i ögat på en fest. Det klövs i två delar.

DAVID

Är inte det en skröna? Typ *welcome to hell*-AIDS-sprutan?

Emma ser på honom, nollställd.

DAVID

Den är ju jättekänd. En ung tjej, kanske sexton år, åker på klassresa och smyger i hemlighet ut på kvällen för att festa. Sen får hon en blackout och vaknar ute på gatan nästa morgon med en spruta i armen där nån har skrivit *welcome to hell*.

EMMA

Och så får hon AIDS?

DAVID

(rycker på axlarna)

Som man får.

David ger Emma ett av glasen.

EMMA

Skål.

DAVID

Skål.

EMMA

För dig. För danskarna.

De skålar, dricker lite.

EMMA

Får jag se mejlet?

David tar upp sin mobil, börjar scrolla.

DAVID

Jag satt inne på toan med google översätt och bara läste om och om igen ...

EMMA

(ler och läser)

”Vi er glade for at kunne meddele dig, at du er blevet optaget på Københavns Fotoskole ...”

Hon avbryter sig och kramar om David, kysser hans huvud flera gånger.

EMMA

”Med start i efterer ...”

DAVID

Efterårssemesteret.

EMMA

Tjugotjufyra.

(gestikulerar åt var David la polaroidbilden)

Får jag kolla nu?

DAVID

När den är färdig.

(tar fram ett ciggpaket)

Vill du ha? En liten segercigg?

Emma skakar på huvudet.

2.

Emma står på knä i sängen och plockar sina ögonbryn noggrant med en pincett. När David tittar bort vrider hon sig om och försöker se hur hon ser ut på ryggen, drar fingrarna över eventuella ojämnheter. David har gått ut på balkongen och tändt en cigg. Han tittar ut över hustaken. Sedan vänder han sig och tittar på henne genom fönstret. Emma möter hans blick.

EMMA

Du måste klippa dig.

DAVID

Jag har en prioriteringsordning.

EMMA

Och?

DAVID

Klippning är bara inte högst upp.

EMMA

Vad är högst upp då?

DAVID

Och vad är det du säger? ”Män har privilegiet att kunna se asfula ut och ändå bli –”

EMMA

Respekterade.

DAVID

Respekterade. Och det är ett privilegium jag är helt okej med.

(paus)

Du vet att jag tycker du är vacker, hur du än ser ut, även om du / skulle vara helt ovårdad ...

EMMA

Ja, ja, ja, men det är inte det som är poängen, poängen är att jag, som kvinna, måste, ja exempelvis sminka mig innan jag går ut för annars kommer folk tro att jag är deprimerad.

DAVID

Jag tycker det är fint. Att vara lite naturlig och liksom ... *perfekt imperfekt.*

EMMA

Sluta vara en tönt.

Emma går ut i badrummet, tvättar av ansiktet. På väg ut fastnar hon framför spegeln. Vrider sig runt, ser på sig själv ur alla möjliga vinklar. David fimpas, går in och möter Emma i hallen.

DAVID

Vad gör du?

Tystnad. Emma slutar spegla sig direkt.

DAVID

Jag ville bara kolla att det inte / är en – grej ...

EMMA

Det är ingenting.

DAVID

När ska du till Carolin nästa gång?

EMMA

(rycker på axlarna)

Tror inte vi bestämde nåt exakt ...

DAVID

Okej ... för det är viktigt. Att du följer upp liksom.

EMMA

Jag kan faktiskt hantera det.

DAVID

Att låta tvångstankarna och den skiten få som de vill är inte att hantera det.

David sjunker ner framför Emma.

DAVID

Du är så vacker.

EMMA

Okej.

DAVID

Säg det. Kom igen.

EMMA

Usch, det tänker jag verkligen inte göra.

David plockar upp kameran, riktar den mot Emma. Han ser på henne genom den en liten stund, hon täcker ansiktet av genans.

DAVID

Lägg dig på sängen.

(tystnad)

Vaddå?

EMMA

Är bara inte på modellhumör.

DAVID

Jag ska inte fota, bara testa ljuset.

(mjukt)

Kom igen.

EMMA

David.

DAVID

Det går snabbt.

(bedjande)

Snälla. Jag har riggat det här jättelänge.

EMMA

Vad ska jag göra?

DAVID

Bara ligga i sängen.

Emma lägger sig rakt på sängen, tittar upp i taket. David justerar lamporna lite grann, tejpar upp färgade plastbitar framför några. Kollar genom kameran. Plötsligt knäpper han en bild.

EMMA

David.

DAVID

Förlåt, du är bara så fin.

David tar några fler bilder och efter en stund börjar Emma posera mer. David kommenterar och justerar hennes poser. Får henne att ställa sig på alla fyra. Till slut hukar han sig ner framför henne.

DAVID

(drar i resårbandet på trosorna)

Av med dem.

Emma tar av sig sina trosor, men kliver i dem igen.

DAVID

Emma.

Emma fortsätter ta på och av sina trosor en stund. David lägger sig ovanpå täcket.

DAVID

Nu har det gått typ fem minuter.

Emma svarar inte.

DAVID

Vad är det som är fel?

EMMA

(viskar)

Vet inte ...

3.

Tystnad. Emma fortsätter med sin ritual. David tittar på henne en stund, sätter sig sedan upp och försöker krama om henne bakifrån. Hon skakar av sig hans armar. Han sitter tyst och tittar på henne tills hon äntligen känner sig klar.

DAVID

Bra nu?

Emma nickar.

DAVID

Fick jag ta bild då?

EMMA

(som uppryckt ur en dröm)

Åh – jag vet inte ...

DAVID

Okej.

David lägger undan kameran. Börjar rigga ner ljuset.

EMMA

Blev du arg?

DAVID

Nä.

EMMA

Du låter arg.

DAVID

Sluta övertänk.

EMMA

Fast jag märker ju på dig att / du är arg på mig.

DAVID

Lägg av Emma. Ljuset är ändå fuckat nu.

EMMA

Förlåt.

DAVID

(rycker på axlarna)

Du kan inte hjälpa det.

EMMA

Nej, eller, det är bara det att det är svårt.

DAVID

Jag är inte arg. Sluta tro att jag är det.

EMMA

Du vet att jag gör – eller att jag försöker stå emot.

DAVID

Gör du?

EMMA

Jag vet att det inte är logiskt, det fattar du väl.

DAVID

Men om du vet att det är ologiskt ...

EMMA

Vaddå?

DAVID

Jag tänker att då borde du väl liksom kunna ... eller det är väl i alla fall ett första steg?

EMMA

Det är inte så himla lätt.

DAVID

Jag vet.

Tystnad.

EMMA

Jag tror jag egentligen bara är orolig. ... det är konstigt, har en sån sjuk ångest –

DAVID

Vaddå?

EMMA

Som att nåt hemskt kommer hända. Eller har hänt. Men att jag bara glömt bort det.

DAVID

Det är inte det där med Sonia då?

EMMA

Med Sonia? Vad?

DAVID

Jag trodde ni hade bråkat?

EMMA

Va? Nej?

(kort paus)

Jaha, nej! Det var inte ett bråk, mer bara att – Sonia är som hon är antar jag.

DAVID

Men vad var det som hände?

EMMA

Jag orkar inte ...

Paus. David vill ha svar.

EMMA

Hon var bara ... arg från sekunden jag kom. Liksom slocknade. Stängde in sig på rummet, och när jag försökte ta mig in så blev hon helt galen – skrek och kastade saker på mig.

DAVID

På riktigt?

EMMA

Och så bara grät hon och torkade av den där sjuka Amy Winehouse-eyelinern så händerna blev helt svarta, lämnade avtryck överallt på väggarna.

(paus)

Vet inte vad jag förväntade mig egentligen.

DAVID

Jag har så svårt att tänka mig henne så där.

EMMA

För att hon inte vill skämma ut sig framför dig.

(paus)

Sanningen är att hon är barnslig. Hon betar sig som att hon är mycket, mycket yngre än vad hon är.

DAVID

Är det inte bara att hon är tonåring då?

Telefonen ringer medan Emma pratar. Hon stänger av den. Argt.

EMMA

Aldrig i livet att jag skulle få ett sånt där utbrott när jag var sjutton år. Och mamma gör förstås absolut ingenting. Har sån lust att säga åt henne att det är hennes jävla dotter, att det är hon som har ansvar över Sonia, det är hon som ska se till att hon blir en normalt fungerande jävla människa. Och att det inte känns som att hon lyckas så himla bra nu.

Tystnad.

EMMA

Vad?

4.

David rycker på axlarna, vet inte vad han ska säga. Han fortsätter rigga ner ljuset. Plockar isär kameran, sätter delarna i olika fack i en kameraväska. Varsamma rörelser. Emma försöker hjälpa till. Hon tar ner de färgade plastrutorna och lägger dem i en låda, men David flyttar genast över dem till en annan. Hon sträcker sig efter en låda som står lite avsides från de andra och David slår plötsligt undan hennes hand. Tystnad.

DAVID

Var försiktig.

EMMA

Jag är det?

Paus. David fortsätter med sitt.

EMMA

Du rev mig.

DAVID

Nej, det gjorde jag inte.

EMMA

Jag säger ju att det gör ont.

DAVID

Förlåt.

Tystnad.

EMMA

Har du nåt hemligt i den eller?

DAVID

Nej.

EMMA

Så varför får jag inte kolla?

Paus.

DAVID

Det är bara ... min portfolio. Den nya.

EMMA

Åh.

(paus)

Vilka shoots är bilderna ifrån?

DAVID

Lite blandat bara ... olika gamla bilder jag aldrig gjort nånting av.
Gick igenom allt jag hade och valde ut några som kändes halvt
intressanta ... känner mig ärligt talat inte superstolt.

EMMA

Vad pratar du om? Det var ju de som fick dig att komma in?
Får jag snälla kolla?

DAVID

Nej, jag kommer bara bli generad.

EMMA

David, jag är på riktigt ditt största fan. Ingenting är pinsamt.

DAVID

Man ska inte ... det är inte bra att modellen kollar.

EMMA

Är de på mig?

DAVID

De flesta. Från när vi först träffades.

EMMA

Nu måste jag ju få se dem.

DAVID

Nej, för du kommer inte kunna vara objektiv.

EMMA

Vaddå objektiv? Det spelar väl ingen roll?

DAVID

Jo, för mig.

Tystnad.

EMMA

Jag har så svårt att förstå mig på dig ibland.

(paus)

Det är inte nakenbilder va?

DAVID

(lite chockad)

Va?

EMMA

Ville bara kolla. Känner inte riktigt för att visa upp hela min kropp för massa danska gubbar.

DAVID

Såklart det inte är.

Emma håller fortfarande i lådan, funderar i några sekunder på att öppna den.

DAVID

Vad är det?

Emma räcker över lådan till David.

EMMA

Inget.

(kort paus)

Jag bara fastnade. I nån tanke.

David tar lådan och skjuter den långt in under sängen.

DAVID

Förlåt.

EMMA

För vad?

DAVID

Jag tycker inte om mig själv när jag är så ... hur jag blir när jag är frustrerad. Eller irriterad.

David tar hennes hand, inspekterar den.

EMMA

Det var ingen stor grej.

DAVID

Gör det fortfarande ont?

EMMA

Va? Nej. Ärligt talat var det inte så farligt. Jag blev mest bara chockad liksom.

David blåser på handen. Emma skrattar till.

DAVID

Så. Nu är den bra.

EMMA

Som ny.

DAVID

Vill du ha en öl?

EMMA

Är skumpan slut?

DAVID

Tyvär.

David ger Emma en öl.

DAVID

Får jag fråga nåt?

EMMA

Vaddå?

DAVID

Bara ... när du hamnar i ett sånt där – när du får dina tvångstankar ... vad är det du tror ska hända?

Emma ser oförstående ut.

DAVID

Jamen förut till exempel. När du tog på och av dig trosorna, vad är det du tror ska hända om du inte gör det?

EMMA

(tyst)

Jag vet inte ... vet inte om jag tänkt på det.

(paus)

Någonting hemskt bara. Att alla jag älskar dör eller att jorden går under eller att jag hamnar i helvetet ...

DAVID

Men du tror ju inte på helvetet. Eller Gud.

EMMA

Nej. Min hjärna är bara konstig.

Emma ställer sig bakom David, börjar hålla om honom, kyssa hans hals. David skrattar till, föser henne åt sidan.

5.

Plötsligt börjar en telefon ringa. Emma tittar på skärmen men svarar inte.

DAVID

Ska du inte svara?

EMMA

Det är ingenting viktigt.

Telefonen slutar ringa i någon sekund men börjar sedan genast igen. Emma suckar och svarar.

EMMA

Hej, mamma?

(paus)

Vi håller fortfarande – du vet att jag och David firar.

(paus)

Jag bryr mig faktiskt inte om hon ...

(paus)

Fast det säger hon alltid. Bara ignorera henne en stund så kommer hon låsa upp.

(paus)

Det är inte som att jag mår skitbra heller. Om hon vill nåt får hon väl ringa mig. Jag tänker inte gå dit.

(paus)

Ja, det ska jag. Okej, hej.

Emma lägger på. Står obestämd med mobilen i handen.

DAVID

Vad var det om?

EMMA

Mamma hälsar grattis.

DAVID

Men vad ville hon?

EMMA

Åh, det var bara om – Sonia har låst in sig i badrummet och det har fått mamma att flippa ut. Hon vill att jag ska komma dit och jag vet inte ... be om ursäkt.

DAVID

För vad?

EMMA

Det spelar ingen roll.

DAVID

Kommer du göra det?

Tystnad.

DAVID

Kan du inte berätta vad det var som hände? På riktigt.

EMMA

Ingenting.

DAVID

Så Sonia bara blev psykotisk, flippade ut över *ingenting*?

EMMA

Jag tror inte du fattar –

DAVID

Gör jag inte?

EMMA

Vad är det du försöker göra? Varför försvarar du Sonia? Du var inte ens där?

DAVID

Jag försöker inte försvara nån.

EMMA

Då kanske du i stället kan lyssna på det jag säger.

DAVID

Det är bara det att du har svårt att se andras perspektiv ibland. Du får liksom som ett tunnelseende –

EMMA

Du är precis som mamma nu.

DAVID

Din mamma kanske har rätt ibland.

Tystnad. Emma försöker samla sig.

EMMA

Hon hatar mig.

DAVID

Sonia?

Emma nickar.

DAVID

Det är inte sant, det vet du själv. Hon är bara tonåring.

Paus.

EMMA

Vet du senaste gången saker var halvt normala mellan oss? Det var när vi skulle till Spanien, den där resan som på det stora hela var hemsk, bara bråk och skrik och Sonia som hotade att dränka sig i poolen hela tiden ... men när vi satt på planet dit lutade hon sitt huvud mot min axel. Och så somnade hon. I flera timmar sov hon och jag bara ... jag vet inte, kände mig för en gångs skull på riktigt som en storasyster, inte bara som ett störningsmoment ... Gud vad jag plötsligt kände igen henne.

(paus)

Men du vet inte vad jag snackar om, du är ensam barn.

Emma går utom synhåll för att sätta på sig kläder, men när hon råkar hamna framför spegeln fastnar hon där igen. Hon börjar upprepa en tvångsmässig rörelse.

DAVID

Det betyder inte att jag är dum i huvudet. Att jag är ensam barn. Jag förstår faktiskt vad du menar, även fast jag själv inte ...

(försöker skämta)

Det enda det egentligen betyder är väl att mina föräldrar fick nog efter mig.

EMMA

Jag vet inte vad jag ska göra för att få henne att sluta. Jag fattar inte varför hon skulle vilja skada mig på det här sättet – men det måste vara det hon vill. Det är så konstigt ... jag sa till henne att du hade kommit in, att du skulle flytta och hennes ansikte ... det var som att käken lossnade, hon såg ut som en fisk. Tittade på mig ... liksom – dumt. Som om det tog tid för henne att förstå vad jag sa. Så jag sa det igen, log så stort jag kunde och berättade att vi hade börjat leta efter lägenheter.

Och jag frågade är du inte glad för hans skull?

Och jag frågade varför säger du ingenting?

Och jag sa du trodde väl inte att han skulle bli kvar här för alltid?

DAVID

Jag förstår inte ...

EMMA

Du vet. Och jag vet. Att hon är kär i dig.

(paus)

Och nu har hon gått omkring med sina fucking fantasier, vanföreställningar, i alla år och du har inte gjort nåt åt det, bara låtit henne vara ... förut tyckte jag också att det nästan var roligt, eller i alla fall smickrande på nåt sjukt sätt. Men egentligen är det bara sjukt. Ärligt talat – jag skäms för det, för henne. Och jag har sett hur hon blir äckligt nöjd när du är snäll mot henne, när du tar hennes parti i stället för mitt, när du ... jag kunde bara inte låtsas som ingenting, fortsätta ta all skit och tacka för att hon åtminstone gav mig nåt ...

David är tyst.

EMMA

Vad?

DAVID

Jag bara – jag visste inte.

EMMA

Okej ...

DAVID

Faktiskt inte.

(paus)

Är du säker? Sa hon det till dig?

EMMA

David.

DAVID

Okej. Jag har ju trott eller tänkt ... men jag har också bara tänkt att hon är så himla ung, eller att det är vanligt att tycka om eller idolisera nån som är äldre och – du vet, snäll.

EMMA

Du har kanske varit för snäll.

David är tyst. Han håller inte riktigt med.

DAVID

Men egentligen. Är det så farligt? Allt det här?

Paus.

DAVID

Det gör väl ingenting att hon tycker om mig, det är ju bara fint.

(paus)

Eller vad är du rädd ska hända?

Emma rycker på axlarna.

EMMA

Jag vet inte.

(ny sats)

Men att hon började böla! Så fort jag berättade att nåt bra hade hänt, nåt som var bra för mig, för oss, bara för att jag var lycklig ... jag kunde inte hjälpa det, började skratta reflexmässigt.

David är tyst.

EMMA

Du säger ingenting.

DAVID

Nej.

EMMA

Men vad är det du tänker?

David är tyst.

EMMA

Tycker du jag är elak? Det är jag inte.

DAVID

Du borde inte ha skrattat åt henne.

EMMA

Men då kanske det borde varit du som berättat i stället då.

DAVID

Ja, kanske.

Tystnad.

EMMA

Är jag elak, David? Jag har aldrig ...

(paus)

Minns du första gången vi träffades? Efter att vi dragit från de andra, när vi kom hem till dig och du drog ner blixtlåset på min klänning ... minns du vad du sa? Du sa att jag rörde dig så mjukt att du rös. Att du blev generad av att titta på mig ...

DAVID

Såklart jag minns. Jag fattar bara inte vad som hände sen.

EMMA

Med oss?

DAVID

Med dig.

Emma svarar inte, är inbäddad i sig själv.

DAVID

Emma? Hallå?

Emma svarar inte så David går till andra sidan lägenheten, ser vad Emma håller på med.

Hon fortsätter utan att ta notis om honom. Morrar, kröker ryggen, hukar sig ner på golvet.

DAVID

Lägg av med det där nu.

(paus)

Kom igen Emma, du sa att det hade blivit bättre.

(paus)

Gör du som hon – vafan hon – Camilla sa? Du måste identifiera tanken och ...

(paus)

Hör du ens vad jag säger?

(paus)

Emma, kan du sluta med det där?

Emma skakar på huvudet.

DAVID

Sluta!

David tar tag i Emma, håller hårt i hennes överkropp, rycker upp henne från golvet. Emma skriker, sparkas, vrider sig omkring. Till slut tar hon sig loss och ser på honom, förrådd.

EMMA

Vad har du gjort?

Tystnad.

EMMA

Vet du vad du har gjort?

Tystnad. Ljuset flimrar. Rummet tycks vibrera, Emma med. Hon rör sig ryckigt, sjunker ihop på golvet, kröker ryggen. David backar, drar sig tillbaka mot ett hörn.

Förvandling.

SONIA 1

Han är så mjuk, hela han. Ansiktet – en oval skiva, inga skarpa kanter. Händerna små och lena. Kan inte sluta tänka på håret som skulle kittla mig på kinderna om han lutade sig fram och kysste mig.

SONIA 2

Munnen. Händerna.

SONIA 1

Han rör sig feminint på nåt sätt, ser ut som en tjej när han är nyrakad. Om man kisar.

SONIA 2

Och ibland, när han skämtar om nåt som flyger över Emmas huvud totalt tittar han rakt in i mina ögon och ler på ett sätt som säger det är du och jag.

SONIA 1

Gud, jag kan knappt säga det ... skäms när jag tänker på det. Har skrapat in hans namn under sängen ungefär tiotusen gånger.

SONIA 2

Skärmtiden har ökat med åttifem procent jag sitter bara och scrollar scrollar byter app och scrollar igen utan att ta in någonting i hjärnan utan att se någonting alls jag ser bara sprickorna i mobilskärmen jag ser bara DAVID, hans långa mörka hår som jag liksom vill tugga i mig, kvävas av. Och det är bara så förnedrande att ens tänka nåt sånt så dåligt. Jag ljuger hela tiden, för Emma för mig själv.

SONIA 1

Och jag vet att jag är dum i huvudet, jag vet att jag är orimlig och kanske till och med lika galen som Emma men jag ser ju att de inte är lyckliga jag hör ju hur de bråkar ser saltspåren på emmas kinder och jag tänker kanske är det inte så farligt att tänka såna här dåliga tankar kanske är det Gud eller ödet som försöker få saker och ting att falla på plats igen att lösa sig som märker att här skaver det här är det fel det är så här det egentligen borde vara, det är ödet det är Gud.

SONIA 2

Och jag går ut på tomten barfota, märker inte ens att pyjamasbyxorna släpar i leran för i några små sekunder står världen stilla. Bara himlen sprakar. En gigantisk gnista som någon skjutit i väg rakt mot oss, eller inte mot oss men mot *mig*. Lasersiktet på min bröstorg. En enorm hand som pekar på mig, en vässad nagel redo att punktera mig. Brinnande stjärnfall. Brännande tanke. En enda.

(intensiv viskning med slutna ögon)

Jag vill ha kärlek. Evig kärlek. Förstorad kärlek. Övervuxen onaturlig spretande kärlek. Annars får det vara.

SONIA 1

Annars får det vara.

(paus)

Så jag går in igen och där sitter han vid matbordet säger nåt om att han har huvudvärk inte kan sova och så vidare och så vidare och han frågar om jag varit ute och jag bara rycker på axlarna liksom kanske det och han säger att det är nymåne och jag säger det betyder att man får önska sig någonting och jag går närmare och han reser sig upp och ser så allvarlig ut att jag nästan blir skrämmd men det blir jag inte för han går närmare och så kysser vi varandra alldeles långsamt och tyst.

SONIA 2

Och sen knuffar han undan mig som om det var jag som hoppat på honom eller nåt och så säger han *säg aldrig det här till Emma, jag ber dig.*

SONIA 1

(samtidigt)

Säg aldrig det här till Emma, jag ber dig.

SONIA 2

Och jag bara står där och tänker inte alls på Emma, jag tänker på hur varm hans mun var och hur han hade hållit mig så mjukt innan han ändrade sig så där, fick panik eller vad det nu var. Men jag säger ja, okej. Jag ska inte. Och då blir han lugn, och han rör mig på kinden och jag tror nästan att han ska göra det igen men det gör han inte, han bara ler mot mig och drar, och allt i mig, inte bara hjärtat, slår så hårt.

7.

Emma tar bort eyelinern med en sminkservett.

SONIA

Och så står jag där med öppna ögon öppen mun vidbränd själ.

EMMA

Hörde du?

SONIA

Va?

EMMA

Han kom in. David. Vi ska flytta till Köpenhamn.

SONIA

Va?

EMMA

På fotoskolan.

(paus, knäpper med fingrarna)

Hallå, är du där?

SONIA

Ja. Eller va?

EMMA

(ropar)

Mamma, var la du chokladen?

Emma går i väg. Sonia står kvar orörlig.

SONIA

Jag förstår in– eller jag hörde inte vad du sa.

Inget svar.

SONIA

(högre)

Vad var det du sa?

Emma kommer tillbaka med chokladen.

EMMA

Va?

SONIA

Ni kan inte.

Tystnad.

EMMA

Kan du inte låtsas vara glad. I en sekund i alla fall.

Emma pysslar med någonting. Sonia står kvar, sammanbiten. Efter en liten stund börjar hon gråta, trots att hon kämpar emot. Emma får syn på henne.

EMMA

Är du seriös?

Paus.

EMMA

(ler)

Herregud.

SONIA

Förlåt för att jag har känslor.

EMMA

Det är inte som att vi flyttar till Australien. Du kan komma och hälsa på hela tiden.

SONIA

(viskar)

Det är inte samma sak ...

EMMA

Nej.

SONIA

Du är så ... fattar du inte att jag kommer sakna dig?

EMMA

Mig?

SONIA

Mm.

EMMA

Lägg av.

SONIA

Vaddå?

EMMA

Bara lägg av.

Emma äter en chokladbit.

EMMA

Du borde vara glad för hans skull.

Tystnad.

EMMA

Du trodde väl inte att han skulle stanna kvar här för alltid?

Tystnad.

EMMA

Blev du sur nu?

Sonia skakar på huvudet. Fortsätter gråta, torkar bort tårarna och smetar ut eyeliner. Emma kan inte hålla sig, fnissar till och sätter i halsen, hostar och skrattar om vartannat. Sonia går ut i köket, lyfter upp kastrullen med vatten och kastar den mot Emma. Emma skriker.

EMMA

Vad fan är det för fel på dig?! Tänk om det hade varit varmt?

Emma går fram till Sonia, knuffar till henne.

SONIA

(ropar)

Mamma.

Emma brottar ner Sonia på golvet, de rullar runt men separeras sedan från varandra. Sonia sträcker sig efter en sminkborttagningsservett och är nu David igen.

8.

Utvecklas till någonting rörelsebaserat. Rummet förändras, börjar dunka som ett hjärta. Avslutas med att David står framför Emma och målar slarvig eyeliner i hennes ansikte. Sonia går ut och sätter sig på balkongen.

DAVID

Hej ...

Sonia svarar inte. Kurar ihop sig.

DAVID

Får jag sätta mig?

Tystnad. David sätter sig ner.

DAVID

Det var inte – bra. Av Emma. Hon kan bli lite ... eller du vet hur hon är. Hon fastnar på nåt spår och så går det inte att ... svänga. Eller hon kan liksom inte backa när hon väl börjat.

SONIA

Det var pinsamt.

DAVID

Det var det väl inte.

SONIA

Hon tryckte liksom ... rakt på ... jag vill inte ens att du ska kolla på mig.

DAVID

För sent.

Sonia täcker ansiktet med händerna, mumlar någonting.

DAVID

Vad säger du?

SONIA

(svagt)

Jag vill dö.

DAVID

Du är så dramatisk. Titta – jag sitter här. Ingenting har hänt, ingenting är förstört.

SONIA

Jag är så pinsam ...

DAVID

Sonia ... jag tycker om dig väldigt mycket.

SONIA

Gör du?

DAVID

Ja, såklart.

SONIA

På vilket sätt?

DAVID

Vaddå?

SONIA

Som en syster?

Tystnad. Sonia sträcker sig mot honom, han ryggar tillbaka.

SONIA

Får jag? Cigaretten.

DAVID

(ler)

Cigaretten.

SONIA

Vaddå?

DAVID

Nej, det var bara ... och nej det får du inte.

SONIA

Kom igen.

Sonia rycker ciggen från David, men han tar genast tillbaka den. David och Sonia sitter tysta och ser på varandra.

SONIA

Vaddå?

DAVID

Va?

SONIA

Du ler.

DAVID

Och?

SONIA

Vad ler du åt?

DAVID

Inget. Dig. Du är så – smart.

SONIA

(generad)

Varför säger du så ...

DAVID

Jag vet inte ... sättet du pratar. När jag var i din ålder ... herregud, jag vet inte ens vad jag var, vad jag tänkte. Och här är du och är liksom nåt helt annat.

Tystnad.

SONIA

Vad tittar du på?

DAVID

Ingenting.

Tystnad, han tittar på hennes läppar. Hon skrattar.

SONIA

På riktigt, vad tittar du på.

DAVID

Jag vet inte.

SONIA

Titta bort då.

Han försöker, men vänder snart tillbaka blicken.

DAVID

Är jag en dålig människa?

SONIA

Va?

DAVID

Är jag det?

SONIA

Nej.

DAVID

Du är partisk.

(paus)

Jag tror jag är en dålig människa.

SONIA

Varför?

DAVID

Jag vet inte ... jag har så lätt att ljuga, mycket lättare än andra människor. Jag gör dåliga saker, säger att jag ångrar mig efteråt men det gör jag inte, det gör jag nästan aldrig ...

SONIA

Vaddå hur menar du?

Tystnad. David fimpar.

SONIA

Vad är det du tänker?

David andas tungt.

SONIA

Vad är det du tänker?

9.

EMMA

Kan du inte låtsas vara glad. I en sekund i alla fall.

(paus)

Du borde vara glad för hans skull.

(paus)

Jag förstår faktiskt inte vad det var du tänkte ... trodde du han skulle stanna kvar här för alltid? Trodde du att han plötsligt skulle komma på att du är den han alltid velat ha, att ingenting annat spelar någon roll? Fuck Köpenhamn, fuck Emma!

Tystnad.

Du lever i en helt annan värld ... trodde du på riktigt att han var kär i dig?

Sonia går runt i rummet, river sönder någonting i små, små bitar.

EMMA

Jag har alltid undrat vad det var som hände ... varför du blev som du blev. Var det någon som utnyttjade dig? Chattade du med någon gubbe på omegle eller någon sån skit som fick dig att klä av dig naken framför kameran? Du har alltid varit så oförsiktig Sonia ...

SONIA

Varför jag blev som jag blev ... varför blev du som du blev?

EMMA

Hurdå?

SONIA

Du vet vad jag menar.

EMMA

Det här handlar inte om mig.

SONIA

Inte?

EMMA

Det här handlar om att du är så jävla miserabel att du måste få alla andra att må lika skit som du.

SONIA

Men kan du svara på frågan? Varför blev du som du blev?

EMMA

Tänker du ducka för allt jag säger och bara fråga samma sak tillbaka?

SONIA

Men varför blev du sinnessjuk?

EMMA

Jag är inte sinnessjuk.

SONIA

Men du har en sjukdom. I sinnet.

EMMA

Varenda människa har väl nåt fucking fel med huvudet.

SONIA

Du behöver inte bli aggressiv.

EMMA

Jag vet inte. Kanske behöver jag det.

SONIA

Lugna ner dig ...

EMMA

Varför är du så fixerad vid mig?

SONIA

(skrattar till)

Va?

EMMA

I hela mitt liv har du bara kommit och försökt – du har bara tagit allt som varit mitt. Hela tiden. Aldrig bara låtit mig ha någonting själv.

SONIA

Du hittar bara på.

EMMA

Allt har alltid handlat om dig. För du har fått det att handla om dig. Mamma var så himla rädd för dig, för ditt humör, för ditt våld ...

Sonia pekar fuck you.

EMMA

Bra argument.

SONIA

(så svagt att man inte hör)

Jag hatar dig ...

EMMA

Vad säger du?

SONIA

Inget.

EMMA

Sa du att du hatar mig?

SONIA

Vet inte.

EMMA

Du vet inte?

(paus)

Vet du inte vad du sa eller vet du inte om du hatar mig?

SONIA

(rycker på axlarna)

Jag vet inte. Egengkligen tror jag / att jag bara är –

EMMA

Egentligen.

SONIA

Va?

EMMA

Det heter *egentligen*. Du säger *egengkligen*.

SONIA

Va? Det gör jag inte.

EMMA

Säg det igen då, så får jag höra.

Sonia öppnar munnen och stänger den igen. Stirrar stint på Emma.

SONIA

Jag hatar dig.

EMMA

Okej.

SONIA

Jag hatar dig jag hatar dig jag hatar dig jag hatar dig–

EMMA

Kan du hålla käften?

SONIA

–jag hatar dig jag hatar dig jag hatar dig.

Jag hatar dig jävla idiot jävla cp-skadade funktionsvarierade psykfall!

Sonia sjunker ihop på golvet, står på alla fyra, morrar. Emma ser på henne ett tag, uttryckslost. Sedan ställer hon sig i samma position. Sonia verkar bli rädd, är i försvarsposition och gör utfall, skäller. Emma är alldeles lugn. Efter en liten stund lugnar Sonia ner sig, trycker sig hängivet mot Emma. Från ingenstans torkar Sonia bort eyeliner och blir David. Han sätter sig på huk och kliar Emma under hakan.

DAVID

Såja. Lilla vän.

Emma trycker nosen mot hans händer, försöker klättra upp i hans famn. Han tar upp någonting på golvet, kastar i väg det åt henne att hämta. Hon kutar dit och för tillbaka föremålet i sin mun. Han gör samma sak nån gång till, klappar henne på huvudet när hon kommer tillbaka. Plötsligt sticker han in ett finger i hennes mun.

DAVID

Bits inte. Var en snäll flicka nu.

Han trycker in fingret djupare i hennes mun tills hennes kräkreflex aktiveras och hon knuffar undan honom.

DAVID

Du är så vacker.

(paus)

Säg det. Jag vill höra dig säga det.

(paus)

Lägg dig på sängen.

(paus)

Av med de där.

(paus)

Ta av dig dem då. Vad är problemet?

David öppnar hennes gylf. Krånglar ner hennes jeans så de ligger kolvade kring anklarna. Stämningen förändras.

DAVID

Vaddå vad är du, tjugo? Gud, jag är så fucking gammal.

EMMA

Du är inte gammal.

DAVID

Jag är närmre tretti än tjugo.

David lägger handen på Emmas lår men drar snabbt tillbaka den igen.

DAVID

Förlåt ...

Emma fnissar till.

DAVID

Vad?

Emma rycker på axlarna.

DAVID

Fan alltså ... fattar inte vad det är du gör, jag blir så himla generad ... kan inte ens kolla på dig.

Tystnad, stillhet. Han vänder sig långsamt tillbaka mot henne, röd om kinderna.

DAVID

Du är så vacker ... och så himla – jag känner mig dum i huvudet varje gång du säger nåt, det bara står still.

Emma tar hans hand, håller i den en liten stund mellan båda sina, sedan lutar de sig båda fram och faller in i en kyss. Rummet lysas upp av pornografiska bilder, snabbt följande på varandra. Kanske ljudet av en kamera.

10.

SONIA 1

En blyxt!

SONIA 2

Som skär genom mörkret som en glänsande vit kniv.

SONIA 1

Lyser upp allt och alla i ett par mikrosekunder

SONIA 2

Precis tillräckligt länge för att bilden ska stanna kvar på
hornhinnan

SONIA 1

Näthinnan?

SONIA 2

Bilden av ett kort kort ögonblick av förvirring – oförberedda
uppspärrade ögon med röda pupiller

SONIA 1

Någon som tappar greppet om ett vinglas

SONIA 2

Feta fingeravtryck som överlappar varandra runt hela kupan

SONIA 1

Ett hopknycklat ansikte

SONIA 2

Fyra rosa halvcirklar spridda över en handflata

SONIA 1

En kjol upphasad över höfterna

SONIA 2

Trasiga strumpbyxor mamma sagt åt mig att slänga

SONIA 1

En polaroidkamera som surrar i mörkret. Supercolor.

SONIA 2

Filmen är pissdyr.

11.

David knuffar ner Emma i sängen, lägger sig ovanpå henne. Håller fast hennes armar när hon kämpar emot.

DAVID

Tycker du inte om mig?

EMMA

Såklart jag gör ...

DAVID

Det känns inte som det.

EMMA

David, min arm ...

DAVID

Varför vill du inte vara nära mig?

EMMA

Vad pratar du om?

DAVID

Jag pratar om oss. Du och jag, Emma.

EMMA

Men vi är ju alltid ... jag är alltid ...

DAVID

Du vill ju inte röra mig.

EMMA

Du vet att jag har svårt – att det är en svår period just nu.

DAVID

Det är alltid en svår period.

(paus)

Förstår du vad det gör med en att gång på gång inse att ens egen flickvän inte vill ha en.

EMMA

Jag vill ha dig David. Mest av allt.

DAVID

Om det vore sant skulle du försöka mer.

EMMA

Jag går till psykologen varje vecka.

DAVID

Ja och det har du gjort i tusen år nu, och vad är skillnaden? Var är resultaten?

EMMA

Vad förväntar du dig, att jag ska bli bra över en natt? Det är en process.

DAVID

Som bara suger pengar ur oss.

EMMA

Mina pengar.

DAVID

Fuck off. Jag står för hyran, maten, tvätten, allt, och du går till en tant en gång i veckan och *jobbar på dig själv*.

EMMA

Vill du att jag ska bli hemmafru?

DAVID

Jag vill att du ska ta på mig.

EMMA

Annars?

DAVID

Det var inte ett hot.

EMMA

Vad är det då?

DAVID

Nu gör du så där igen. Du gör om mig till nåt sjukt svin i ditt huvud. Så att du inte behöver ändra på nåt själv. Fan för dig.

David släpper taget om henne, vänder sig bort.

DAVID

Jag blir så fucking trött ...

Emma ser på honom en stund, sjunker ner på golvet och kryper fram till honom.

EMMA

Var inte arg på mig. Snälla.

(paus)

Vi kan försöka igen.

Emma börjar klä av sig.

DAVID

Fan Emma. Sätt på dig den där igen.

EMMA

Vaddå?

DAVID

Jag försöker prata med dig, inte tigga mig till sex.

EMMA

Jag vet ...

DAVID

Varför klär du av dig då?

Emma sätter på sig kläderna. Tystnad.

DAVID

Du borde gå och söka jobb.

David går in på toaletten. Låser dörren bakom sig.

EMMA

(genom dörren)

Kan du inte ta en bild på mig?

Inget svar.

EMMA

Snälla.

Inget svar.

EMMA

Jag lovar att inte bli konstig.

Emma drar fram Davids kameragrejer. Hon lyfter försiktigt ut hans favoritkamera, mellanformat. Vrider och vänder på den och råkar ta en bild. Hon hoppar till av ljudet. Läger tillbaka kameran. Nu kommer hon ihåg lådan under sängen. Hon drar ut den, håller den i famnen. Ser sig över axeln, David är fortfarande inne på toaletten. Hon öppnar lådan och tar fram en rad negativ. Hon tittar noga, håller upp dem mot ljuset men kan inte riktigt se vad de föreställer. Hon stelnar till, stirrar på negativen med vidöppna ögon.

En kropp som står på alla fyra i en säng, bortvänt ansikte. Strumpbyxorna halvt nerdragna. En suddig bild, samma flicka som skrattar, håller upp handen mot kameran som för att täcka den.

En flicka som ligger i sängen, rosiga kinder, slarvigt smink. Kjolen uppdragen så man får en skymt av hennes vita trosor.

Nästa bild: samma flicka men suddig denna gång. Nu har hon inte sin tröja på sig, försöker täcka överkroppen med armarna.

Två sminkande ögon, tillbakarullade.

En halvöppen mun.

Emma plockar upp fler bilder. Barnsligt fniss blandat med ljudet av hårda stötar, mekaniskt gnissel. Ljud från gamla datorer som startar upp, ljud från disney-channel intron. Världen trasas sönder.

12.

Det spolås på toaletten. Kranen sätts på och stängs av efter några sekunder. Dörren öppnas och David kommer ut. Emma sitter kvar på golvet med lådan i sin famn.

DAVID

Emma, jag vill att du ska veta att det inte gör någonting att du –

David stannar upp. Allt står stilla. Tystnad. David försöker sträcka sig efter lådan men Emma rycker bort den.

DAVID

Det är inte ... jag vet inte vad du tror, men –

EMMA

Vem är du?

Tystnad.

EMMA

Vem är du?

Tystnad. Emma vänder lådan upp och ner, håller ut alla bilder på golvet.

DAVID

Det här är inte vad du –

EMMA

Vem fan är du?

Tystnad.

EMMA

Du är störd.

DAVID

Störd?

Han sträcker sig efter en av bilderna.

EMMA

Rör dem inte. Titta inte på dem.

(paus)

Du måste gå.

DAVID

Du måste låta mig prata i en sekund i alla fall så att jag kan få förklara –

EMMA

Jag bryr mig inte. Gå!

DAVID

Seriöst Emma –

EMMA

Hon är ett barn. Du är tjugosju år!

DAVID

Hon fyller snart arton, man kan inte kalla henne ett barn.

EMMA

Har jag fått en psykos, eller vad är det här?

DAVID

Och det här är min lägenhet, du kan inte kasta ut mig.

EMMA

Gud, jag kommer ... jag vet inte vad jag ska ...

DAVID

Lugna ner dig, så ska jag förklara.

EMMA

Hur? Hur ska du förklara varför hela din portfolio är fylld av nakenbilder på ett barn?

DAVID

Hon är inte ett barn.

Emma kastar någonting mot honom men missar.

DAVID

Är du sjuk i huvudet?!

EMMA

Kanske. Är du?

DAVID

Om du bara kunde höra vad vi – vad Sonia sagt ...

Emma hämtar andan.

DAVID

Jag förstår att du är upprörd.

(paus, inandning)

Det här

(gestikulerar mot bilderna)

är ingenting. Jag vet hur det ser ut men jag vet också – både du och jag vet hur din syster är.

EMMA

Hur menar du?

DAVID

Jag menar ... du vet.

(paus)

Jag säger inte att det var rätt, det jag gjorde. Och jag är beredd att ta mitt ansvar. Men det var inte som att det hände i ett vakuum. Sonia är inte en oskyldig liten ... hon vet precis vad hon gör. Det är allt jag säger.

EMMA

Jag förstår inte.

DAVID

Kom igen, du säger det själv hela tiden. Hon vill ha allt som du har, allt hon kan ta från dig försöker hon ta.

Paus. Emma plockar upp en bild.

EMMA

Hur länge har det pågått?

DAVID

Pågått ...

EMMA

Alla de här är inte från samma tillfälle.

DAVID

(paus)

Två år. Nästan. Eller det var då det började.

EMMA

(med händerna över ansiktet)

Hon var femton ...

DAVID

Det är inte olagligt.

EMMA

Bilderna då?

David samlar ihop bilderna som ligger utspridda över golvet, lägger tillbaka dem i lådan.

EMMA

Var det de du skickade till fotoskolan? Är de medvetna om att bilderna föreställer ett barn?

DAVID

Hotar du mig?

EMMA

(rycker på axlarna)

Tycker bara att de kanske borde veta.

DAVID

Så du tänker alltså förstöra mitt liv?

EMMA

(viskar)

Nej.

DAVID

Vad vill du?

EMMA

Jag vet inte. Att det inte ska ha hänt.

Tystnad.

EMMA

(mumlar)

Mitt liv ... hela mitt liv ...

(paus)

Vilken skit.

(paus)

Jag måste ringa ... jag måste gå till henne ...

Emma tar upp sin telefon.

DAVID

Vad ska du göra?

EMMA

Jag sa ju det. Ringa Sonia.

DAVID

Och säga vad?

EMMA

Jag vet inte.

DAVID

Kan vi inte vänta tills du – och jag – har lugnat ner oss lite grann.

Emma. Jag försöker prata med dig.

David tar telefonen ur Emmas hand.

EMMA

Vad är det du håller på med?

DAVID

Du vet ju inte ens vad du ska säga! Är det inte bättre om vi bara reder ut det här, vi två.

EMMA

Ge tillbaks min mobil.

David håller den utom räckhåll. Emma försöker nå den men David väjer undan, kastar på impuls ut den genom fönstret. Emma står bara och stirrar på honom. Backar långsamt in i ett hörn.

DAVID

För i helvete Emma. Gråt inte.

Emma försöker svara men kan inte.

DAVID

Kom igen.

EMMA

Jag är rädd ...

DAVID

Det är du inte alls.

Emma fortsätter gråta.

DAVID

Du ska alltid tro det värsta om mig, bara gör om mig i huvudet till en våldsam groomer eller nån sån skit.

Du är inte rädd för mig. Så säg inte så.

EMMA

Att allt bara alltid är skit ... förstört ...

DAVID

Ingenting är förstört.

EMMA

Jag kan inte ... jag förstår inte ... är det bara bilder eller är det mer?

DAVID

Ingenting mer.

EMMA

Men ni har ...?

DAVID

Ingenting. Eller hon har försökt, jag tror hon har inbillat sig att vi haft någonting ... jamen mer.

EMMA

Nu vet jag inte ens om du ljuger ... jag trodde jag visste hur det lät men jag vet inte längre.

Tystnad. David går fram till Emma och försöker krama henne. Först kämpar hon emot men sen går hon med på det.

DAVID

Jag älskar dig, Emma.

(paus)

Och du älskar mig, eller hur?

Emma nickar.

DAVID

Det här behöver inte vara någonting. Om vi inte gör det till
någonting.

(paus)

Jag vill vara med dig, Emma ... vi ska till Köpenhamn ...

Emma tar sig loss ur omfamningen. Hon hukar sig ner, ser snabbt på en bild och reser sig upp igen.

EMMA

Jag kommer spy ...

DAVID

Emma, lova att –

EMMA

Flytta dig, jag kommer spy på dig ...

DAVID

Är du seriös?

Emma knuffar sig förbi honom, in på toaletten. Kanske kräks hon, kanske sitter hon bara på knä vid toalettstolen och andas. Till slut kommer hon tillbaka. David sitter på sängen. Tyngd över rummet.

DAVID

Jag vill bara att du ska veta ... det var hon som ville det. Inte jag.

Emma stirrar på honom.

DAVID

Vad?

Han ser sig över axeln, ingenting där. Emma har fortfarande blicken fäst på David, men inte på hans ögon utan någonstans nedanför.

Hon sjunker sakta ner mot golvet, sprider fingrarna över parketten.

DAVID

Emma, vad gör du?

Emma fastnar i en rörelse, kutar med ryggen mekaniskt, om och om igen. Snart lyckas hon ta sig loss, men fastnar i stället i att ta ett steg framåt och sen tillbaka igen. Hon morrar.

DAVID

Lägg av nu.

Emma skäller till. Högt.

DAVID

Lugn nu. Såja.

Emma morrar igen.

DAVID

Emma.

(paus)

Sonia?

Hon gör ett utfall mot David som väjer undan. Emma lyckas få ner honom på rygg, biter honom över halsen. Han skriker, tar sig halvt upp, håller handen för såret för att försöka stoppa blödningen. Emma attackerar honom igen, han försöker kravla sig bort, hamnar tvärs över sängen. Det är blod överallt, blod över sängen, över golvet, över Davids kläder. Nu rör sig inte David längre. Det är tyst. Emma reser sig upp, stapplande, nästan förvirrad. Hennes kläder är blodiga. Eyelinern är utsmetad över hela ansiktet, håret rufsigt. Emma plockar upp kameran. Ljuset fadear ut. Precis innan rummet är svart tar hon en bild på Davids livlösa kropp. Blixten lyser upp de båda.

Black.